

ПЕРЕДПАТА на „РУСЛАНА“
вносить: в Австрії:
на цілий рік 24 К
на пів року 12 К
на чверть року 6 К
на місяць 2 К

За границю:
на цілий рік: зі щоденною ви-
сылкою 7 доларів або 14 рублів;
з висылкою двічі в тижні 6 до-
ларів або 12 рублів; з висылкою
що суботи 5 доларів або 10 руб.
Поодиноке чясло по 10 сотників.

Телефон Редакції ч. 1484.
Конто почт. щадниці ч. 98704.

РУСЛАНА

християнсько-суспільний дневник.

„Вирвеш ми очи і душу ми вирвеш: а не возьмеш милости і віри не возьмеш,
бо руке ми сердце і віра руска.“ — З Русланових повілліє М. Шашкевича.

Виходить у Львові що дня крім
неділь і руских свят о 5 год.
по полудни. — Редакція, адм.ні-
страція і експедиція „Руслана“
при ул. Хмельовского ч. 15, II
поверх. Експедиція місцева
в Агенції Соколовского ул. Я.
гайлоньска ч. 3.

Рукописи звертає ся лише з
попередню застору.

Рекламації лише нео печатані
є вільні від порта. — Оповістки
звичайні приймають ся по ціні
20 с. від стрічки, а в „Надіст-
нім“ 40 сот. Подяки і привітан-
ня донесеня по 30 сот. від стрічки

Хто вводить розлад і починає усобицю в нашій суспільности?

(□) Вибори до кр. сойму розписані, а вже з кінцем червця наш нарід буде приневолений звести важну боротьбу в усіх тих живлях, що стають перепоною проти самостійного і свободного національно-політичного, культурного і господарского розвою Русинів, проти розширення політичних прав нашого народу, проти справедливої реформи виборчої, котра би усунула кривди заповідані йому протягом цілої дотеперішної доби конституційної. Союз всеполяків, подоляків і москвичів, піддержаний повагою польского епископату, що ударемнив переведеня виборчої реформи на основі компромісу польских і руских представників народних, буде очевидно добувати всіх сил і уживати всяких випробованих до тепер Радю Народовою способів, щоби стіснити представництво руского народу, а в свої руки захопити як найбільше мандатів соймових. Ціль тут зовсім ясна, щоби передовсім удержати ся в дотеперішнім, неправним стані посіданя, а тим способом не допустити до полагоди виборчої реформи на основі згаданого компромісу і ударемнивши виборчу реформу ще хоч дальших шість літ піддержувати своє панованє над руским народом. З тими змаганнями зовсім не скривають ся союзні противники виборчої реформи і ми мали нагоду чути вже такі перехвалки тих союзників, що они і в новім соймі не допустять до ухваленя виборчої реформи.

В таких обставинах можна би сподівати ся, що наша суспільність зрозуміє належно необхідну потребу всіх щирих Русинів, котрі дорожать самостійним і свободним розвитком і поступом нашого народу, що наша суспільність буде цінити кожду щирю одиницю, котра би хотіла приложити свої руки до побіди нашої справи і тому буде змагати до зєднаня всіх тих щирих сил без огляду на ріжниці що до поглядів на політичну тактику, наколи лише в засадних справах они змагають до спільної нам мети — свободного і самостійного розвитку нашого народу. Можна

було сего сподівати ся, що передовсім зрозуміє се і відчувє наше народне дневникарство, котре повинно давати провід і вказувати дороги, якими повинна в сій трудній а навіть грізній для нашого народу хвилі поступати наша суспільність. Можна було сподівати ся, що бодай передові дневники відчують і зрозуміють потребу зєднаня всіх щирих Русинів в такім часі, коли для покваня нашого народу, для его ослабленя і обмеженя при виборі народних представників стає союз всеполяків, подоляків і москвичів, з цілим апаратом автономічним, котрий захопив у свої руки, з цілою метою виробленою в т. зв. центральнім виборчим комітеті а останніми часами в Народовій Раді, з шедрими неперечно „пособіями“ для піддержки союзних кандидатів.

Тимчасом не справджує ся у нас народна пословиця, що „пригоди навчать згоди“. Народно-демократичне „Діло“ дало новий доказ, як мало має зрозуміння для ваги і грози сучасної хвилі і в своїм заслїпленю і загорілости не уміє піднести ся на више становище, глянути на справи тверезими очима і оцінювати положенє сучасне з ширшого ови-ду, а не лише скрізь свою тісно-партийну призму. Не будемо тут розводити ся над тим, яким поганим і клеветливим оружем свого часу намагало ся „Діло“ сплюгавити і змаганя „Христ.-суспіль. Союзу“, представляючи, наче би цілєю було его піти з противниками нашого народу на обниженє домагає Укр.-руского клубу в справі виборчої реформи, в справі укр.-руского університету і ш., хоч до Христ.-сусп. Союзу ані ніхто не вдавав ся робити якої небудь угоди, ані Хр.-Сусп. Союз з ніким не переводив ніяких переговорів, бо не має ані в соймі, ані в державній раді своїх представників і тим способом не має нагоди до прямої і позитивної участі в законодавчій і політичній діяльності. Тимчасом виявило ся протягом дволітнього естество-ня Христ.-сусп. Союзу, що на всіх его зборах члени его однодушно заявили ся за як найширшою виборчою реформою і що не Христ.-сусп. Союз обнижує процент домагає що до мандатів. А так само в університетській справі „Христ.-сусп. Союз“ не тільки ставив

на всіх своїх зборах рішучі домаганя що до заснованя укр.-руского університету, але в нашій часописи так основно і документально представлено і пояснено університетську справу, як сего не зробило ані „Діло“, ані послі і що се основне і документальне поясненє в нашій дневнику остерегло і нашу суспільність і послів перед покванною і некористною полагодою університетської справи.

Оті дві справи можуть послужити неохитним і ясним доказом, як безосновні і злобні були клевети ширені народно-демокр. часописями про „Христ.-сусп. Союз“, а мали метю лише обаламучуванє некритичної суспільности, котра таки у великій часті пересвідчалася, як неоправдані були сі напасти народно-демокр. часописий на наш Союз. Алеж тепер надходять вибори і „Діло“ замість звернути всю бачність суспільности нашої на небезпечку, яка грозить нам з боку всепольско-подолякско-москвофильского союзу і замість приєднувати кожду щирю одиницю, котра би станула до оборони проти сеї навали, не має ніякого розумийшого діла, як наново перемелювати давні нісенітниці, з котрих уже всі незапаморочені люди сьміють ся. Те саме „Діло“, котре з одушевленєм повтаряло статі віденьської „Reichspost“, коли она виступала в обороні змагань наших послів за укр. університет, а навіть одну ще недавню передовицю тогож дневника за компромісовою виборчою реформою, те саме „Діло“, котре писало, що „Христ.-сусп. Союз“ се горстка жадібних о посади професорів, тепер параз, коли всеполяки із Скарбком і А. Новицким підмостили ся до „Reichspost-у“ і виписують там свої кривдїства, представляючи змаганя до компромісової реформи виборчої „жидівско-масонським“ ділом, народно-дем. „Діло“ добачило, що нібито наш руский „Христ.-сусп. Союз“ безперечно (на яких доказах оперте?) має звязки з віденьськими христ.-суспільниками, а очевидно і винен тому, що всеполяки виписують нісенітниці і клевети в „Reichspost“. І наш „Христ.-сусп. Союз“ по думці „Діла“, „відограв крайне соромну ролю“, бо повинен був вплинути в сім напрямі на христ.-сусп. віденьський дневник. На сі прямо сьмішні виводи „Діла“ при-

гадаємо ему недавні его власні наріканя, що про наші справи так мало інформувє ся чуже дневникарство. Але спитаємо его, хто має найліпшу нагоду а навіть обовязок інформувати бодай віденьське дневикарство? Сеж задача послів, котрі сидять у Відні, котрі повинні мати звязки з дневниками, подавати їм інформації і поясненя. Наш „Христ.-сусп. Союз“ не має там представників і Укр.-русск. клуб не повинен був дати випередити ся Скарбкови, А. Новицкому і ин. всеполякам, котрі пішли на услуги польского епископату і побігли до редакцій „Reichspost“, „Pius Correspondenz“, „Kathol. Sonntagsblatt“ і там накрутили редакційні органи на свою нуту.

А вжеж чисто школярські замітки „Діла“, що „деякі христ.-суспільні кандидата, котрих лучить з д-ром Коритовским особисте знакомство“ — „мають надію, що се знакомство заступить їм виборців“ і тому наш дневник нібито „поспішив ся з чолобятною (?), величаючи д-ра Коритовского!“ На писанє таких нісенітниць не потреба великого політичного розуму, а „Діло“ о нічо иншого не ходило, як щоби знов щось прилатати христ. суспільникам, бо вибори йдуть! Се ми тут вазначуємо, що „Діло“ перше покванило ся робити розлад, роздувати знов межусобицю в нашій суспільности і зате нехай прийме також одвічальність.

Чому не достає в нашій народі дійсного духа християнського а чому коринить ся подекуда радикалізм і індеферентизм релігійний?

Поміж премногими иншими причинами, чому руский нарід мимо довголітньої праці над его християненем і обновою во Христі в дійсности не є щиро християнським, а зглядно католицьким, є недостача зацікавленя віданцтвами християнськими а з окрема католицькими поміж духовенством.

Священики в парохії, говорючи гіперболічно, усе може зділати, як хоче. Але як схоже, бо як ему рівнодушна всяка справа, то і тою о котрій будем говорити, він не займе

Guy de Maupassant.

Хрестини.

(Конець).

Вже я мав покинути тих дикунів, коли побачив я пароха, як ішов полем в паламарем і хлопцем.

Побіг я до него і висказав ему своє обуренє. Цілком не здивував ся, ані не прискорив ходи, тільки відповів повільно:

— Чогож ви хочете? Прецінь то такий звичай. Всі так роблять; не можемо спитати.

— То хоть спішіть ся — крикнув я.

— Скорше йти не можу.

Остаточно увійшов до захристії, а ми лишили ся перед дверми костела, де я певно ще більше тернів від тої дитини, що гинула з зимна і плачу.

Отворили двері і ми, увійшли. Але дитина мусіла лишити ся нагою за увесь час цілого, безконежно довгого обряду. Священик читав звільна латинські сляби, а его біла комжа морозила мені сердце, бо виглядала на снігове покривало, в котре одяг ся, щоби виставити на терніє нещасливу дитину.

Скінчили обряд по всім приписам ритуалу і доглядачка забрала ся обтворювати кодрю дитину, котра час від часу вже тільки болісно й уривисто стогнала.

Парох сказав до мене:
— Може підете підписати акт довершеного обряду?

Я звернув ся до огородника: „Вертай сейчас до хати і розігрій мені тую дитину“. І подав я ему деякі вказівки щоби запобічи запаленю легких, о скільки, розумієть ся, не було ще запізно.

Огородник обіцяв і пішов з доглядачкою і з жіничиною сестрою, а я з парохом увійшов до захристії. Підписав я акт і священик зажадав від мене пять франків за кошти. Я дав був перед тим десять франків батькови дитини, отже не хотів платити в друге.

Суперечка тревала досить довго, остаточно я таки заплатив.

Вернувши домів, рад я був знати, чи не стало ся що злого. Отже побіг я до Керандеців, але ані батько, ані сестра, ані доглядачка ще не були вернули.

Хора сама одна лежала в хаті і дрожала з зимна і з голоду, бо від учора нічого в устах не мала.

— Щож, до лиха стало ся з ними? — спитав я її.

— Мабуть пішли до коршми — відповіла спокійно, уважаючи се річю найзвичайнішою в сьвітї, бо такий був звичай. Тоді подумав я про моїх десять франків, що були призначені на кошти хрестин, а підуть імовірно, на горівку.

Післав я хорій росолу і казав затопити в печі. Був я неспокойний і злий та прирікав собі, що вижену тих дикарів, а нещасна дитина не сходила мені з гадки.

О шестій вечером ще їх не було.

Приказав є слугі ждати, поки не вернуть а сам положив ся спати.

Небаром заснув я, бо силою звичайно, як правдивий моряк.

Досьвіта збудив мене мій служачий, бо приніс теплу воду до голєня.

Як тільки відчинив я очи, сейчас спитав его, що чувати у Керандеців.

Слуга, ніби надумуючись, відповів:
— Ох, пане, коло півночи вернули всі трое, але такі п'яні, що не могли вдержати ся на ногах. Мабуть спали десь у рові і навіть не знали, коли дитина вмерла.

Я вірвавсь на рівні ноги:
— Якто, дитина вмерла? — крикнув я.

— Так пане. Принесли до дому, а бідна мати, побачивши скостеніле тіло дитини, стала гірко плакати. На потїху казали їй пити.

— Якто пити?

— А так, пане. Я що йно про се довідав ся. Керандец не мав ані горівки, ані гроший, тому взяв олій, який пан ему дали до лампи і поти всі трое пила, поки не вижлопали цілої баньки. Тепер мабуть хора сильно занедужала.

Закинув я на себе одяг, взяв палицю і з наміром не щадити її на плечах тих скотів побіг до огородника.

Коло сьнього трупа дитини конала мати стровна скальним олієм.

Керандец, доглядачка і велика Кермаган хрипіли на підлозі.

Я заняв ся недужою, яка коло полудня умерла.

Лікар замовк, взяв фляшку з горівкою, наляв собі другу чарку, підсунув під сьвітло лампи, а надививши ся доволі на топазову прозорість зрадливого, розгріваючого напїтку, викинув его одним ляком.

ся. „Gutta lapidem cavat“, як мовить приповідка. Колиб ми усі були одного духа, то і хосен був би слідний з нашої праці. А так усяко оно буває!

Буває багато наших парохій, де люди хоть охочі до читання, хоть побожні і слухняні Церкві, мимо того по волі чи неволі без застанови читають всякі часописи ворожі, книжки, брошури і видання із їдовитого гадючого жерела затровного безвірем і новітнім ніби-поступом. І поступенно ними надихують ся і вянуть, сохнуть їх душі, бо одержують лиху душевну поживу. А тимчасом книжки християнського духа а також часописи і видання припадають на складах порохом, рідко хто їх купує. Винні сему, без обиняків говорючи, сьвященники, бож 4060 сьвящеників, як би в них кождей лиш купив по одному примірникови до церковної бібліотеки в захристі, до читальні, для братств, товариств християнських і т. д., то би вже видане сейчас розійшло ся а другі або й ті самі видавці і письменники малиб моральну заохоту видати щось нового ще ліпшого. А так шкода й згадувати, бож писати та ще й докладати свої гроші, то таки ні раз не заохоче до дальшої праці а зневірив. Жалував ся один знаменитий письменник, що мимо важної в нашій мізероті душевно-культурній по книжочки ніхто майже не зголошує ся, неначе би наш нарід був так утверджений в християнським душі, що та книжка є ему злишина. Особливо новітній новітній і небезпечний ніби поступивий радикалізм як і царє-і схизмофіліство повинні бути належно погамовані. Та Бог відав, що дієть ся у нашій суспільности сьвященничій. Сотки ложимо на усякі цілі народні, але то все хоч нераз оправдане і конечне, не є тривке, бо не дає запорук, чи як раз наша кервавиця не буде нас або дітей наших таки здорово побавати і шкодити не лиш нам, але головно справі загально християнській. Хто ще не стратив віри, чести і зміслив, нехай розгляне ся.

Нам треба би таки як найскорше направити хиби. Тимчасом многі сьвященники голосні патриоти про все дбають, лиш нема в їх громаді аві одной Основі, аві одного Місionarя, аві Облительчак з книжок оо. Василян, аві календаря їх видання, аві видань Товариства сьв. Павла, аві Епископских посланій, аві навіть співаника оо. Василян, аві Майських богослужень і книжочок ad hoc, аві взагалі одной справдешной християнської брошури, аві Емігранта, аві Господарскої часописи. А за се можна подібати і „Громадський Голос“ і інші націонал-демократичні часописи і брошури. Отсе простимий наш блуд, котрий уперто у нас закоринив ся. Рішучо неправдою є, наче би наш нарід не любив побожних, християнських і моральних книжок і видань. То лиш викрут на досить ховккій дорозі. Як нарід не поведем на право, то він піде на ліво.

Ті всі видання не багато так дуже коштують, певно менше як усі датки на непевні нерає ціли. Як не будемо кувати доки ще велізо горяче, то коли вистигне нічого не здлаємо.

(Конєць буде).

Просимо домагати ся „Руслана“ по всіх реставрациях, каварнях, торговлях і приєднувати нам нових передплатників в кругах своїх знакомих.

Перед миром на Балкані.

Самостійна Альбанія.

До агенції Стефанього доносять з Драча, що тимчасові власти нового альбанського правительства прибули до Крої, щоби там вивісити альбанський прапор. В Драчі перебуває многі купців і богачів з Тірани, які уткли звідтам, побоюючи ся насильств зі сторони Ессада наші. Ессад мав домагати ся від них значнійших сум яко позичок.

З Відня доносять, що вісти, які розійшли ся в печати про положене Альбанії не є достовірні. Новий статут Альбанії не може творити предмету інформацій досі, доки не провірять его конференция амбасадорів в Льондоні.

Нові непорозуміння.

До „Темпс-а“ доносять з Атен, що

грецке правительство непокоїть ся відповідно, яку дав міністер ді Сан Джуліано представникови Греції. Відповідь ся звучить, що Італія воліла би радше вести війну, чим уступити в справі Епіра. Також вельми непокоїть Грецію згромаджене 40.000 жовніврів в Бріндізі, хоча она надіє ся доброго висліду переговорів Італії з иншими державами. Греция повідомила Болгарію, що не може переговорювати з болгарским представником Сарафовом, без рівночасної співучасті инших балканських союзників.

Болгарія а Сербія.

„Южпал“ доносить з Солуня: Від кількох днів відбуває ся горячково збирание болгарских війск на полі у дне від Тазос. Звідтам виїздять війскові поїзди з війском, гарматами і амуніцією до Серес. З війсковими відділами їдуть також амбулянси „Червоного Хреста“ Болгарска телеграфічна агенция розсилає формальне заперечене тенденційних вістий, наче би болгарске правительство вело переговори з Сербією в справі зміни союзного договору і наче би було готове переказати Сербії всі простори в спірній області.

Вість подана „Русско-им Слов-ом“, наче би сербске правительство згодило ся відступити Болгарії Монастир, викликала в Білгороді сильне вражине. Більшість дневників домагає ся вьясненя зі сторони правительства і зазначає, що таке рішене могло би наступити хиба лише під впливом Росії, яка предвиджує зближене Болгарії до Австрії в случаю сербско-болгарского непорозуміння. Вісти про готовість Сербії відступити Болгарії Монастир, правительство досі ще не заперечило.

Скликанє великого собрания.

В половині червця буде знова скликанє собрание в цілі рішеня що до відбутя великого народного собрания. Сі надзвичайні збори мають заняти становище в питанях останних областних добичий. З тих обставин висновують внесок в парламентарних кругах в Софії, що перед тим часом не прийде до наконецних ухвал що до спірних областних питань і порішеня непорозуміння зі Сербією, хиба, що стануть ся якісь непредвиджені випадки.

Будучина Солуня.

Сутички і борби грецких жовніврів з болгарскими є тепер в Солуні і его околиці на дневній черві. Від недавна зобрають як Греки так і Болгари значні відділи війска в околиці Солуня, що зовсім не вказує на мирні і сусідські наміри обох сих держав.

Болгарске правительство мусить також числити ся з настроєм і домаганнями населеня, яке заселює Македонію. Се населене домагає са, щоби Болгарія рішучо не згодила ся на прилку до Греції тих осель, які замешкують Болгари, при чім грозить, що в случаю коли би Болгарія допустила, після попередних договорів, до того, тоді македонське населене виступить „самостійно“, то значить, що повстануть ватаги і будуть улаждувати різкі замахы, подібно як і давнійше за турецкого панованя. Сі грозьби є тим страшнійші, що значна часть болгарских офіцерів похочить саме з тих околиць, а по покінченню війни і розпущенню війск, прилучать ся ті офіцери до руху в Македонії. І се легко може бути причиною болгарско-грецкого непорозуміння і може потягнути за собою в послідовности дальшу метушню на Балкані. Сі усливія витворюють в Македонії непевне положене і ворожать не конче рожеву будучину, бо Греки не відступлять від занятя сеї части Македонії, яку їм признав договір.

Греция обіцює зі своєї сторони населеню в занятях нею областях правдивий рай на землі. Передовсім розходить ся їй о Солунь з якого обіцює зробити небавком метрополію торговлі і промислу на Сході. Се однак не дасть представити ся без відповідно широких сусідних земель. Місто Солунь, замкнене сербскою границею від півночі а болгарскою від сходу, буде засуджене на ласку і неласку сусідів, які можуть знищити відповідною митвою тарифою економічну експанзію Солуня. Впрочім Греция не має сама у себе розвинутого промислу, а єї торговля полягає більше на інтересах „transito“, чим на продажах своїх продуктів.

Грізного противника буде мати Солунь в пристаневім місті Кавала, яке лежить дальше на схід. Кавала є в болгарских руках, має

отворені дороги у всіх напярках, тому може дійсно розвинути ся і стати огнищем торговлі і промислу. Про се, що Болгари задумують з сего міста зробити конкурента для Солуня, сьвідчить порішений їх намір будувати залізницю з Драма до Кавалі, зараз по заключеню мира в Туреччиною. З хвилею здійсненя болгарских намірів що до Кавалі западе засуд смерти для Солуня.

Просимо відновити передплату. НОВИНИ.

— Календар. Ві второк: руско-кат.: Память св. Хр.; римо-кат.: Бернарда. — В середу: руско-кат. Ів. Бог. Преп.; римо-кат.: Єлени.

— На засіданє Христ.-сусп. Союзу дня 20. мая (вісторок) о год. 6 й вечером в справі обговореня виборів до кр. сойму запрашає всіх членів місцевих

Старшина Хр.-сусп. Союзу.

Задля ваги сеї справи конечна приява всіх.

— Український дар для архієп. Зити. Жіноча промислова спілка „Труд“ зложила архієп. Зиті в дарі гарно виконаний, мережаний в гуцульським стилі, шовковий ранішній одяг. Архієп. пара прияла відпоручницю „Труда“ п. О. Колесову і М. Карановичеву в замку Гецендорф під Віднем і подякувала за дар, при чім висказала ся з похвалами про красу і артистичне виконанє одягу. На другий день появила ся в урядовій часописи „Wiener Ztg.“ згадка про се послуханє. З сеї нагоди зазначено, що сей дар становлять прегарні гафти, а разом є він архівором гуцульської штуки.

— Увільненє резервістів „Milit. Rundschau“ оголошує ось що: До всіх корпусних команд від I. до XIV. корпуса включно вислано рескрипт з припорученем, щоби увільнити з війскової служби всіх резервістів з 1909. і 1908. р. (з 1908. р. покликано резервістів лише до кінноти). З обох тих років увільнять загалом 35.000 жовніврів. Дальше заряджено частинне увільненє запасових резервістів з р. 1910. і 1911., разом коло 15.000. Загальне число увільнених резервістів буде отже вписосити 50.000. В області корпусів в Босні, Герцоговині і Далматії покищо не наступило ще увільненє.

— Гостина міністра красевої оборони в Галичині. У вторник, дня 20. мая, прибуває до Львова міністер красевої оборони і генерал піхоти, Георгі, на війскове сьвято роковин борби під Асперн, яка відбула ся в днях 21. і 22. мая 1809. р. Тоді здобув тернопільський полк піхоти ч. 15 т. зв. Зах. під проводом архієп. Карла, стояче в огні і сильно боронене село Асперн. Власником сего полку є тепер мівістер Георгі. У Львові візьме гість участь в сьвяті одного баталіона сего полка, а відтак відіде поспішним поїздом до Тернополя разом з командантом 11. корпуса, ген Кольшоварим і там перебуде два дні.

— Французи про Україну. „Les annales des nationalités“ присьвятити 3. і 4. чч. за мерець і цвітень с. р. Україн. Зміст сих чисел є отсей (в перекладі): Пригнічена нація, написав Х. Сеньобо. — Територія України в етнографічною картою України. — Коротенька історія України, проф. М. Грушевський. — Уривки з історії української літератури. — Українська школа. — Вікові утиски, С. Єфремов. — Вимоги Українців в Росії, проф. М. Грушевський. — Український театр, М. Вороний. — Українська архітектура, А. І. — Народний орнамент на Україні, Олена Косач (Пчілка). — Домагання Українців в Австрії і зусилля для їх здійсненя, др. Л. Цегельський. — Відродженє України, М. Федорчук.

— Красєві язики у війску. „Die Zeit“ доносить, що міністерство війни задумує на пробу висилити молодих офіцерів, для докладного присвоєня собі нїмецьких язиків полкових, до місцевостей з населенем, яке говорять одним язиком, на 3—4 місяці. На сю ціль будуть вибрані місцевости, в котрих нема гарнізону. Офіцери мають замешкати у місцевих числєвних емеритів, або у сьвящеників і учителів, котрі за окремою винагородою мають улекшити їм присвоєне собі красевої мови. Пробу сю перепроводять в корпусах: 3 (язик словінський і італійський), 4 (угорський),

5 (словацкий), 6 (угорський і словацкий), 7, (сербско-хорватський і румунський), 8 (чеський), 10 (польський, руский і румунський), 12 (румунський), 13 (сербско-хорватський), 14 (італійський). „Die Zeit“ уважає се за упосліджене нїмецького язика мимо сего, що від давна вже є припис, після котрого офіцери обовязані є присвоїти собі красєвий язик, який панує в в гарнізонівім місті, а на случай, если би хто від сего розпорядку ухлиив ся, вилучений є від авансу.

— „Карпатія“ переносить головний осідок до Львова. Черновецький тижневник „Україна“ пише: В понеділок дня 12. мая с. р. відбули ся в „Народнім Домі“ в Чернівцях надзвичайні загальні збори тов-а обезпеки на житє й ренти „Карпатія“, в присутности 20 членів, що заступали 328 важних голосів. На тих зборах приято одногослосно зміну статута в тім напярмі, що осідок товариства перенесено до Львова і скріплено та розширено значіне та агенди надзираючої ради. На внесенє д-ра Галіпа ухвалено крім того уповажити старшину до поробленя усіх змін статута, яких би зажадало міністерство.

— Роковини знесеня панщини. З околиці Львова пишуть нам: До всіх сел львівського повіта виїздили вчерашної неділі ві Львова прелегенти-академики в відчитами про значіне знесеня панщини. Але если всюда виголошувало селянам такі нудні і нісенітні відчити, який довели ся мені чути в одній з підльвівських місцевин, то ліпше, як би таких рефератів зовсім не було. Референт, молодий академик, який ніколи прилюдно не промовляв і не має ні найменшого понятя, як і що говорити простолідинови, мучив слухачів півтретя години, наставляв духовенство, торочив про ius primae noctis і т. п., так що присутний на відчиті сьвященик (діяльний націонал-демократ) демонстраційно в середині реферату виїшов з читальні. Ми читали в „Ділі“, що сего року на роковинах знесеня панщини мали прелегенти говорити про „Рідну Школу“ і про обезпеку будинків в „Дністрі“ а прелегенти дістали готовий реферат. Скільки в тім правди, могли би пояснити дотичні інституції. На мій погляд, если має ся виголошувати селянам „такі“ відчити як висше згаданий, то ліпше лишити селян в спокою, не забирати їм часу і не гіршити.

— Замах на сьвященника в костелі. В Житомирі минувшої неділі, підчас богослуженя, виконано замах на о. Ст. Домінчака, професора богословської семінарії. Замах відбув ся в сій хвилі, коли о. Домінчак причащав вірних. До св. Причастя приступила молода павночка Яніна Войцеховска і в хвилі, коли сьвященик зближав ся до неї, вистрілила з револьверу. Сейчас єї зловили і віддали поліції: На щастє куля — хоч Войцеховска стріляла в близка — лише пробіла фелон і одєжу і лише легко зранила сьвященика, котрий по заосмотреню рани скінчив перерване богослуженє. Догодують ся, що причиною сего замаху була психопатія Войцеховської, бо о. Домінчак мав у всіх загальну симпатію.

— Кара за „ъ“. Томський університет призначив останній речинець для знесеня студентами шкільної оплати 1. ст. ст. мая, а потім усіх, що не заплатили до сего часу грошей, увільнив. Студент Мих. Іванов, що виїздив кудись з Томску, повернувши, довідав ся що і его увільнено, хоча він і не знав про таку постанову університета. Зажурений студент біжить до ректора, щоби вьяснити ему причину, через яку він не заплатив грошей і заявляє, що хоче заплатити. Отже ректор заявив студентови, що его може прийняти в університет тільки попечитель округа Лаврентев, коли він подасть ему просьбу. Іванов нечаяно подав просьбу, на яку попечитель поклав таку резолюцію: „пріяняти не можна“. Виявило ся, що ему відмовили тільки через те, що він в просьбі не поставив ні одного „твердого знака“. Врешті, попечитель таки змиливав ся над студентом і дозволив ему переписати просьбу й поставити скрізь „ъ“.

— Зїзд податкових екекзиторів відбув ся 11. мая в салі „Gwiazydy“ у Львові. Наради отворив предсідник Рачинський і зложив звіт з діяльности Тов-а „Самопоміч“, підвів питанє стабілізації і полученя долі влужених і вдовиць по екекзаторах. Відтак уділено абсолютній уступаючому виділові. Ухвалено внесенє, щоби Видл старав ся і на дальше о стабілізацію екекзиторів, о призване сталої платні на кошти получені з виконанем свого урядованя, о залізничі легітимациї, признанє посмертного кварталу, о знизженє числа літ

служби до 30 літ так, як мають жандарми і скарбона сторожа, і о підвишене емеритур для вислужених і їх вдовців. Потім вибрано отсей виділ: предсідник Мих. Сосновский, заступник предс. Роман Рачинський, скарбник Іван Грабовський, писар Меч. Стажевський.

— **Управління платні професорів.** З Відня доносять, що підкомітет шкільної комісії згодився на ось який основний начерк управління платні професорів університета: Професори університета і висших шкіл мають належати до VI або V. класи рангі державних урядників з відповідним активальним додатком і чотироліття по 1.500 К. Крім того мають одержати професори надзвичайні додатки, яких не вчисляє ся до емеритури. Звичайний професор мусить дійти до V. класи рангі найпізніше по 8 роках. Надзвичайні професори університета є в VII. кл. рангі і мають чотироліття по 900 К і додатки, яких не вчисляє ся до емеритури. Управителі інститутів і клівик мають одержати окремі винагороди.

— **Студентські биятини на віденському університеті.** В суботу прийшло в авлі віденського університета до биятик межі німецько-народними а словістичними студентами. Многу студентів є покалічених. Підчас несупоків виводили студенти всі шибви в бічній брамі, а саму браму виважили. Розійшли ся щойно по переговорах в ректораті. На улиці перед університетом удержувал лад сильний відділ поліції. Тут вже не прийшло до розрухів.

— **Великий огонь в Прешбурзі.** З Будапешта доносять: В суботу, о 2. год. по полудни вих в Прешбурзі огонь і так скоро розширив ся, що небавам обняв 10 тамошних улиць. Огнева поготова в Прешбурзі визвала до помочи огневу поготову з Відня, яка зараз прибула разом з ратуною поготовою. Огонь погашено. Понад 8.000 людей лишило ся без криші.

— **Продовжене трамваевого шляха у Львові.** Електрична комісія львівської міської ради ухвалила на онодішнім засіданю продовжити трамваевий шлях при ул. Личаківській до залізничного двірця: „Львів-Личаків“. Кошти сего продовження будуть вносити 95.000 К.

— **Петерб. Новая Газета про „Укр. Жизнь“** В 13. ч. „Пет. Нов. Газеты“ д. М. Андрійко напечат стацию про журнал „Украинская Жизнь“, в якій закликає московске громадянство уважніше ставити ся до сего журналу, бо одним з головних его завдань є „обсужденіе вопросов, о которых, кь сожаленію, обыкновенно, согласно молчитъ вся прогрессивная русская печать“.

— **Пожар на кораблі.** З Триесту доносять, що на кораблі „Саксонія“, котрий мав виїхати з пристані з 400 переселенцями до Америки, вих вночі пожега. Серед переселенців повстала велика метушня. Пожежу пригашено, однак корабель відложив свій відїзд.

— **Утопенє.** Дня 12. с. м. утопили ся в ріці Сьвічі в Журавні 9-літня Настя Ватиликівна, дочка тамошного селянина. Її тіла доси ще не найдено.

— **Новий спосіб лічення рака.** Проф. Креніг з Фрибурга від довжого часу займає ся недугою рака і шукає ліку проти него. Часописи доносять, що ему вдало ся, без операції через ужитє більшої кількості „месотофіюм“, дістати в кількох случаях добрі висліди. Проф. Креніг не є однак певний, чи віднова хороби є виключена. Щоби одержати добрий вислід треба ужити 800 міліграмів „месотофіюм“. Сей лік є дуже дорогий, бо міліграм „месотофіюм“ коштує 150 марок.

— **Зима в маю.** Зі Старого Санча доносять: В середу вечером почав падати сніг і при нечайнім обниженю теплоти покрив небавам поля грубою верствою. Зима тревала там 48 годин і наробила великої шкоди в лісах, бо поломала многу дерев. Дуже многу потерпіло від снігу жито, яке почало було колосити ся. Пізний зимовий гість відвідав тамошні околиці аж по Тяжковиці. Гори до нині покриті снігом.

— **Новий хмародер.** В Новім Йорці вибудовано недавно новий хмародер, який своєю величиною перевищає всі дотеперішні будинки є се т. зв. „Woolworth-house“, призначений виключно на торговельні бюра і їх склади. Він має 55 поверхів, а висота понад поверхню улиці вносить 230 метрів; в глибину землі входить ще на 40 метрів, в наслідок чо є він мало що низший від найвисшої будівлі сьвіта, парискої вежі Айфля. Сей ведитень дадуть найлучше зобразити отсі дані: до будови ужито 23.000 тон стали (що

риває ся менше більше кількості стали в 46 залізничних поїздах), дальше 17.000.000 центов і 180.000 квадратних метрів плит на хідники.

— **Передвиборче віче** відбуло ся дня 16. с. м. в Рогатині. У вічу взяло участь понад три тисячі правиборців з рогатинського повіта, понад 20 священників і майже вся місцева українська інтелігенція. Про теперішнє політичне положенє реферував др. С. Баран зі Львова, а про виборчу організацію студ. прав Цап і господар в Пукова, Соломка.

— **За переступ летничого закона.** Летуна Біндейоне засудив суд в Лондоні за переступ летничого закона а іменно за се що він літав над забороненою областю, на кару 40 фунтів штерл. Летун оправдував ся тим, що не знав про ту заборону.

— **Спійманє злодіїв.** Зарядник янівського кладовища у Львові Лев Дрегер доніс оноді поліції, що якісь невисліджені злодії ограблюють памятники і більші хрести з металевих таблиць, передовсім цинкових. Вислани на місце агенти вислідили сих вандалів. Є се 18-літний Йосиф Неколь і 25-літний Рудольф Швеє. Они відривали при помочи залізничних друкчик сї таблиці, топили дома, а відтак продавали. Обох злощинців зараз арештовано.

— **Виратуваний астрономом.** Перед карним судом в Омага (Зєдинені Держави) вів ся процес проти одного молодого чоловіка, обжалованого за те, що одного дня поміж годиною 2. а 3. по полудни підкинув на подвірє одной з хат динаміт, щоби викликати вибух. Обжалований заперяв, що в тім часі находив ся деінде, та однак двоє дівчат зїзнало в суді, що бачили его в критичнім часі, як входив до тої хати. Дівчата були в полудне на богослуженю в церкві, яка віддалена є о 2 кілометри від місця, де підкинено динаміт. Після Богослуженя одна з них відсвітляла церков, а ся світлина находила ся на столі перед присяжними судьями. Один з них оглядав світлинку, на якій були тіни, кинені церквою, а також іншими предметами. Судия впав на думку, що в положеня і довжини тіний можна би означити час, в якім світлина була знята. Трибунал згодив ся на відданє світлинки астрономови, який на основі тіний обчислив, що зняте виконано о год. 3 мін. 21½ по полудни. Опісля поручено другому астрономови перевести обчисленє, при чім показало ся, що різниця в обчисленю вийшла 29 секунд. В сей спосіб виявило ся, що сї дівчата не могли бути поміж годиною 2. а 3. по полудни на місці злочину, коли о год. 3 мін. 21½ були ще біля церкви, віддаленої о 2 кіл. від сего місця. На сій основі підсудимого увільнено.

Оповідки.

— **Відзначенє нашого земляка.** Австрійський консуль в Явні п. Константин Білінський став іменованій генеральним консулем, а его жена одержала ордер Єлисавети.

— **З залізниць.** Дня 23. мая о 9. год. відбуде ся на стації у Львові в магазинах для заграничних переселок прилюдний переторг невідобраних товарів.

Дня 21. мая о 9. год. відбуде ся в торговельних магазинах стації в Самборі прилюдна ліцитація невідобраних товарів, о скілько їх до того часу не викуплять.

З нагоди зближаючого ся сезону прогульок до Брухович поручає ся П. Т. Публиці у сї власні інтереси, щоби перед відїздом до Брухович, заосотрала ся вже у Львові при входових касах на двірці або в міскїм бюрі при ул. Ягайлонській ч. 3. — в поворотні білети, — важні до їзди до Брухович і в поворотом до Львова, бо закуплюване білетів осібних до повороту в Бруховича було би особливо в неділі і сьвята з оглядом над сильну фреквенцію їдучих получене із недогідностями, поминувши вже сю обставину, що супротив осіб немаючих білетів їзди мусіло би ся або вже в поїзді або також при виході в перону у Львові приминити в повній мірі постанови §. 16 регуляміну руху, — по мысли котрого подорожний без білету їзди мусить заплатити приписану належитість в квоті 6 К.

Посмертні оповістки.

— **Марія Шараневичівна,** семінаристка дочка емер. учит. в Жулинї Якіма Шараневича, по-

мерла в 23. році життя у свого брата о. Олексі Шараневича, пароха в Гнильчу. Покійна, котру похоронено 19. мая 1913, була щирою Українкою і тішила ся загальною симпатією. В. і. п.!

— **Іванна Мишковська,** вдова по парохови Перегримки, перемискої епархії, померла дня 16. с. м. по 85-літнім житю в домі свого сина о. д-ра Т. Мишковского, професора Богословія на львівськїм університеті. Похорон відбув ся нині. В. і. п.!

Економічні вісти.

Тов-о взаїмн. обезпеченє „Дністер“ в 1912. р.

(Ковець).

В адміністраційнім році 1912. перевела ревізійна комісія три несподівані шконтраготики і вальорів та три ревізії в обсягу діловодства Товариства, находячи за кождим разом порядок в рахунках і майні Товариства. Провіреній білянє по кінець 1912. р. виказав гарні усїхи в розвою Товариства; всі позиційні білянсові є згідні з вислідами рахункових книг і виказують згідний з правдою макетовий стан Товариства.

Майно Товариства в цілковитім порядку. Дотація фондів відбуває ся в спосіб правильний, фонди вповні забезпечені.

Огляд розвитку тов-а взаїмн. обезп. „Дністер“ за 20 літ представляє ся ось як:

В Премія Чело Сума Білянсова Рез. адм. р.

В к о р о н а х .

1892/3	154.517	87	54.819	15.045	15.543
1894	218.617	206	107.617	6.978	42.437
1895	306.888	442	221.467	5.031	76.525
1896	370.466	435	240.942	5.385	109.462
1897	475.290	493	226.356	21.158	147.748
1898	579.042	753	395.380	28.575	193.550
1899	680.504	775	413.984	77.430	245.814
1900	771.657	850	451.268	96.995	311.540
1901	927.700	1021	535.952	100.776	386.402
1902	1.042.253	989	530.472	116.927	456.929
1903	1.310.557	1743	974.411	83.819	552.398
1904	1.571.872	2012	1.178.629	6.352	651.805
1905	1.827.998	2049	1.134.238	99.797	740.322
1906	2.017.277	1896	1.069.844	298.134	846.189
1907	2.159.908	2087	1.148.048	302.782	1.003.364
1908	2.224.157	1616	846.867	454.502	1.148.686
1909	2.420.672	2524	1.445.255	370.383	1.330.813
1910	2.647.546	2920	1.766.208	317.962	1.502.377
1911	2.868.497	2682	1.669.387	386.566	1.647.377
1912	3.019.560	2041	1.224.897	512.980	1.863.183

Шкоди виплачені в протягу 20 літ (числом 67.622) вносили К 15.643.041.— Фонди уміщені в цїнних паперах популярних ном. варт. 1.652.300 К, в реальностях 872.040 К, на льокациях в банках і щадницях 1.513.852 К 53 с.

Всї актива Товариства з кінцем 1912. р. вносять 4.952.289,68 К.

З річних надвижок в р. 1893—1896 уморено кошти заснованя і організації; в році 1897—1909 сплачено основний фонд зложений при заснованю в сумі 100.000 К; за рік 1900, 1901 і 1902 уділено звороти обезпеченням членам по 8 прц. від премії за рік 1903 і 1905 звороти по 5 прц. від премії, за 1908 р. зворот по 15 прц., за 1906, 1907, 1909, 1910, 1911 і 1912 р. зворот по 10 прц. від премії.

Звороти членам вносили за р. 1900 суму 61.785 К; за р. 1901 суму 74.216 К; за р. 1902 суму 83.381 К за р. 1903 суму 65.525 К, за р. 1905 суму 91.400 К; за р. 1906 суму 201.728 К; за р. 1907 суму 215.900 К; за р. 1908 суму 333.623 К; за р. 1909 суму 242.067 К; за р. 1910 суму 264.755 К; за р. 1911 суму 286.850 К; за р. 1912 суму 301.956 К; разом 2.223.227 К.

Агенти отримали провізії в протягу 20 літ 2.223.226 К.

На публичні добродійні цілі уділено частю з Товариства обезпеченє, частю з фондів Товариства кредитового 174.593 К, а то Преосьвящ. Ординариятма і товариству св. Петра на церкву 30.824 К, Товариством взаїмної помочи дяків 5.730 К, СС. Службеницям 1.550 К, руским бурсам і Шкільним помочам для молодіжи шкільної і ремісничої 59.910 К, Товариству педагогічному у Львові на будову і школи 34.801 К, іншим товариствам (св. Павла, Зорі, Соколови, Січам, Сільскому Господареві, на промисл молочарський, руским Захоронкам, Рідній школі, Народній Лічниці, добродійним заведеням і товариствам) 37.909 К принагідні складки 3.859 К.

Для огневих сторожик і громад на по-

жарні прибори уділено запомог і нагород за ратунок 114.640 К. Всїх будинків є обезпечених в „Дністрі“ 645.826; межв ними 236.783 будинків мешкальних, 2.908 церков і 1.858 приходств.

Товариство „Дністер“ потерпіло в сїм році важку і болючу страту через смерть свого члена основателя — члена Надзираючої Ради і довголітнього члена дирекції д-ра Дамяна Савчака, кравового адвоката в Борщеві, який помер дня 25. грудня 1912. р. Діяльність і заслуги помершого около Товариства будуть записані незатертими буквами в історії розвою „Дністра“. Працював він для него через 14 літ в Дирекції, а і опісля коли переселив ся до Борщова, не забував за него і відносив ся до него все з теплом і любовю. Щоби пошанувати заслуги Покійника порішила Надзираюча Рада причинити ся до коштів здвигнення памятника на его гробі.

Не щадила також судьба в минулім році страт в урядниках. В повороті з санаторію в Гляйхенбергу помер спосібний урядник Андрій Федор, який поза бюровою працею займав ся ревню і безкористовно працею в народних інституциях на Клепарові; стратив „Дністер“ рівнож урядника і многозаслуженого бібліографа Івана Ем. Левичкого, який своєю солідною працею головно в початках естествозна Товариства причинив ся немало до его розвитку.

Товариство взяло через свого відпоручника участь в повитаню архієпископа Кароля Франц Йосифа в нагоди побуту его у Львові в днях 26. і 27. мая.

Вечірні роздумуваня сьв. Августина.*)

Після Арнольдїя і Гайзера приладив о. І. Павлюк.

Вступне слово.

Аврелій Августин є одним з найбільших Отців західної Церкви. Свою житєпись до трицять третього року життя помістив він у своїм ділі „Ісповіданє“.

Він уродив ся 354. р. в Тагасті, в Нумидії. Отець его погани аж перед смертю став християнином, мати, сьв. Монїка, вже від найраньшої молодости була християнкою, звирцем християнських чеснот. Ізза великих спосібностей, якими молодий Августин відзначав ся, задумав батько образувати его на ретора. А що матеріяльно споміг его якийсь багатий горожанин Романян, то батько вивслав Августина, сімнадцятилітнього молодця, на науку до Картагїни.

Тут віддав ся молодець дуже неморальному житю. Сему посєбляди чимало безстыдних театри і товаришуванє з морально здичилыми людьми. Але таке гуляще житє не дозволяло его зовсім. Ему припає до серця Цицеронів Гортензій, що радив глядіти мудрости не в якійсь одной філософічній школі, але справдешної мудрости, сї полюбити і придержувати ся. Тепер з его ули не сходит Той, що про него нераз ємо говорила мати — Ісус Христос. Взяв ся отже до сьв. Письма, щоби там глядіти мудрости. Але завів ся. Стыль сьв. Письма відбіг далеко від красноріччя Цицерона, а до того сьв. Письмо завначувало дуже авторитет, та домало ся чистоти. Що до авторитету, то він не міг з сьв. Письмом погодити ся, а бути чистим він хотів, але аж в пізніших літах.

І тут став ему в пригоді мавїхеїзм, що відкидав всякий авторитет та инакше задивляв ся на грїх тілєстности. Дятого 374. року вступив Августин до сєї секти яко слухач. Мати Августина замїтивши, що єї син морально упадає цюраз низше, не перестанала просити Бога о его наверненє.

Раз спино ся їй, неначе би дуже сумна і прибита стояла на роздорожу. Тоді зближив ся до неї молодець в сьвітлій одежі і спитав про причину єї смутку. А коли довідав ся, що

*) Перериваємо на кілька чисел „Спомини з життя“ п. Ол. Барвіньского, а подаємо знамениті „Вечірні роздумуваня сьв. Августина“, котрі наша суспільність прочитає з великим душевним хїсном і висловлюємо тут прилюдну подяку Вл. о. катехиті І. Павлюкови, що підняв ся сего труду, приспорити нашій суспільности такої знаменитой лектури. — Редакція.

она боліє так над сином, сказав: „Оглянь ся поза себе, побачиш сего сина; він буде там, де є ти“. — Сей сон ободрих духа бідної матери. Она звернула ся до одного єпископа, що передше був також маніхейцем і просила его зблизити ся до Августина та вговорювати его до поправи. Але єпископ відповів: Моли ся о его наверхне і не переставай, а Бог дасть, що він спізнає свій блуд“. А коли матери заливала ся горячими слезами і не могла втихомирити ся, тоді єпископ додав: „Іди з Богом, я тебе впевню, що се неможливо, щоби син таких сліз і терпінь пронав марно“.

Тимчасом Августин покінчив свої науки і став учителем вимови в Таґасті, а потім перевів ся до Картаґіни. Его школа ставала славною, голосною. Та тут стали ему перепонною нові сумніви. Перше, его обурювало лицемірство „вибраних“ маніхейців, що інакше жили, як учили, а друге: він не міг собі пояснити деяких астрономічних питань. Тож звернувшись із сумнівами до голови маніхейців, єпископа Фавста, а коли переконався, що се чоловік зовсім необразований, а до того тупа голова, вірвав внутрішню з маніхейством.

Та й поведене учеників Августина було дуже невідповідне і коли почали его обманювати, підступом підійшов він матір, що разом пойдуть домів, а тимчасом крадьки утік до Риму. Тут тяжко захорував, а коли подужав, отворив свою школу. Однак не поведло ся Августини, бо дуже багато учеників перед кінцем викладів виходило, щоби не зложити оплати. Побачивши, що не буде мати з чого жити в Римі, за впливом префекта Симмаха, постарав ся о посаду учителя вимови в Медиолані.

Тут мимоволі стрів ся з єпископом Амвросієм. Его доброта, лагідність і простодушність приковували серце Августина до него. Тож зачав ходити на его проповіді. Спершу слухав лиш слів, але згодом і зміст наук не міг остати без наслідків. І се доводить его до нової душевної борби. Августин хоче на силу здавити неспокій, читає діла Новоапостолів, потім послання св. Павла. Вже був близько правди, щоби узнати Бога, але не мав ще відваги покорити ся. Він чув неначе голос: „Августине, пробуди ся зі сну, вставай, а Христос тебе освітить“... але він ще не подавав ся.

Аж ось довідав ся про жите єгипетського пустинника св. Антонія, (про що пізнійше буде мова) — і се зворушило его до живого. Вибігав в сад, кидає ся під дерево і плаче як дитина: „Як довго буду ще зволікати, як довго? Завтра? І знов завтра? чому не нині?... І ось учув голос: „Бери і читай!“ Зривав ся на рівні ноги, біжить до кімнати, відчиняє квяжку, де перестав був читати послання св. Павла і находити слова: „Нощь убо прейде, и день приближися, отложимъ темная дѣла и облечемся въ сружбѣ свѣта. Яко во дни благообразно да ходимъ, не козногласованіи (обжирстві) и пиянстві, не любодѣянніи (нечистоті) и студодянніи (соромности) не рвеніємъ и завистію. Но облечете ся Господемъ нашимъ Исусь Христомъ, и плоти угодія не творите въ похоти“. — Римл. XIII.

І се приводить его до рішучої постанови вірвати в давним способом життя і посвятити ся на службу Богу і Церкві. Молитва матери вислухала. Августин складає свій учительський уряд і в своїм сином та кількома приятелями удає ся на самоту, яко катехумен приготував ся до хрещення і приймає его дійсно в рук Амвросія 387. р. Теперішним его змаганем було посвятити ся монашому житю в Африці.

Тож вернув до Таґасті, продав батьківщину і роздав всьо бідним, а нам жив в убожестві. 391. р. прийшов до Гіппо, де нарід упросив его, щоби став там євхаристією. І тут проповідями, євхаристією ревностно і опікою над бідними і опущеними приєднав собі серця всьх, тож не диво, що по смерти єпископа Валерія, вибрав его одноголосно на той Апостолський чин, що его гідно і свята справував аж до смерти 430. р.

Діяльність св. Августина розвивала ся в двох напрямках, пастирскім, з тими обовязками, що вьжуть з таким начальним урядом і письменнім. Він лишив до вісімсот кількадесять богословських творів, між якими чільне місце займають „Confessiones“.

Парафраза сего діла за Арнольдом і Гайзером подаємо отсим в перерібі рускою мовою.

(Дальше буде).

Телеграми

з дня 19. мая.

Відень. (ТКБ). Цісар прийняв нині в Шенбруні на послухано б. намісника д-ра Божизького і кр. маршалка гр. Голуховського.

Відень. Вчора по полудни відбув ся провінціональний зїзд нїм. християнсько-супільної партії з цілої долїшної Австрії. По рефераті посла Штеклера вибрано краввий заряд сторонництва, зложений з 12 членів; між иншими належать Гесман і заступник предсїдника палати послів Юкель.

Відень. Архієпископ Франц Фердинанд не поїде до Берліна на весіле доньки цісаря Вільгельма. Також відложено подорож наслідника престолоа до Берліна на ювілей цісаря.

Бігород. Виконний комітет зложений для переведеня бойкоту австро-угорських товарів прийняв до відомости відповідь віденської торговельної палати і відложив ухвалу що до дальшої бойкотової акції на необмежений час.

Будапешт. Про пожежу в Пресбургу доносять, що пожежа тому так швидко розширив ся, бо много домів було критих гонтами. Міністер внутрішних справ одержав для кабинетової канцелярії від надзупана точний звіт про шкоди. Піоніри винесли в одного дому 7 дїтей і 83-літню бабусю; з деяких домів треба було силою усувати дїти і жінки. В стайнях згоріло багато коний.

Париж. „Figaro“ доносить, що шеф генерального штабу французкої маринарки Лебрі поїхав до Петербурга, щоби дальше вести конференції, навязані минушого року зі шефом генерального штабу російської маринарки кн. Левном в справі спільного ділання російської і французкої маринарки. Корабель „Joanna d'Arc“ буде в Кронштаді на якорі стояти через цілий час наряд.

Царгород. Кн. Гайдефін, внук султана Абдуля Авіса, застрілив ся; в листах, які полишив, подав неврастенію за причину самовбийства; однак ходять чутки, що причиною наложена на себе руки була.. любов.

Париж. Тутешний звісний окуліст др. Ляндольт, котрий оглядав румунського короля, рішучо опрочкидує вістку подану „Figaro-м“ наче би король терпів на катаракту.

Париж. (ТКБ). З Тульону доносять, що вчора вечером вібрало ся на Rue de la Republique двіста до треста жовнірів і урядили маніфестацію проти задержаня в службі взятых до війська в 1910. р. Командант казав трубіти на тривогу, в наслідок чого більшість жовнірів вернула до касарні, инші зробили се доперва під намовою сфїцирів. В міністерстві війни говорять, що не йшло ту о ворохобню, лише, що командант хотів не допустити до того, щоби жовніри брали участь в маніфестації, уладженій цивільною публікою.

Господарські, промислові і торговельні вісти.

Тижневий звіт

Торговельної і промислової палати

про ціни збіжя і продуктів у Львові

від 12. до 17. мая 1913.

за 50 клг.

Пшениця	11'25—11'50 К
Жито	8'50—8'75 К
Ячмінь броварняний	8'50—9'10 К
Ячмінь на пашу	8'20—8'80 К
Овес	10'30—10'60 К
Кукурудза	00'00—00'00 К
Гречка	00'00—00'00 К
Горох до вареня	12'00—14'00 К
Горох на пашу	9'00—10'00 К
Бобик	8'70—9'20 К
Конюшина червона	80—98 К
Конюшина біла	90—113 К
Конюшина шведска	90—120 К
Тютюнка	23'00—26'00 К
Ріпак зимовий	16'00—16'50 К
Насіне конопл.	00'00—00'00 К
Хміль старий	000—000 К
Хміль новий	115—125 К

Оголошене конкурсу.

Дирекція спілки кредитової „Лемківський Союз“ в Новім Санчі розписує отсим конкурсу на посаду урядника (книговодця) з речинцем до 31. мая 1913.

Убігаючи ся о сю посаду мають предложити:

- 1) свідочтво зложеного іспиту з книговодства (бухгалтерії).
 - 2) Свїдоцтво відбутої практики в однім з товариств кредитових.
 - 3) Метрику хрещеня.
 - 4) Своє „curriculum vitae“.
- Платня визначена буде після кваліфікації кандидата.
- Мовий Санч 16. мая 1913.

Дирекція.

Добра посада дяка сейчас до обнятя в Мишкови, п. Більче золоте. Вимоги: Добрий теноровий голос, знане ірмологіюну і тишка, чеснота, моральність і тверезість. Гране на фісгармонії пожадане. Зголошувати ся до Уряду парохіяльного. 542(3)

!!! Свій до свого !!!

Перший Український Висилковий Дім Музичних Струментаів

ОРКАН

у Львові, ул. Тиха ч. 1.

поруцає по найдешевших цінах: скрипки басы, цитри, флети, кларнети, труби, бубни і т. д. та закладає цілі сокільські, січові, читальняні й шкільні струнні або дуті оркестри на всякій склад.

Цінник даром.

Рух залізничних поїздів

обовязуючий з днем 1. мая 1913 р. після часу середно-європейского.

Замітка. Поїзди поспішні означені г рубим друком. Години нічні від 6⁰⁰ вечером до 5⁵⁹ рано означені підчеркненем чисел мінутових.

Триізг го Львова

на головний дворець:

- З Кракова: 2²², 5⁴², 6²²o, 7²⁵, 8⁴⁵, 9⁵⁵, 1¹⁰*, 1²⁵, 2²⁰§, 5³⁰, 7⁵¹†, 8²⁵, 9⁴⁰*) в Тарнова. §) від 15/5 до 30/9 включно щоденно. †) з Городка яг. від 1/6 до 30/9 вкл. щоденно. o) з Мостиск.
- З Підволочиск: 7¹⁵, 11²⁵, 14²⁵§, 2¹⁵. 5²⁵, 10³⁰, 10⁴²†
- †) з Красног. §) від 15/5 до 30/9 вкл. щоденно.
- З Черновець: 12⁰⁷, 5²³*, 5⁴³*, 7⁴⁰, 10²⁸†, 1⁴⁵, 5³⁵, 6³¹, 9²⁵*) з Станіслава. †) з Коломні. *) з Ходорова в кожний день по неділі і свята.
- Зі Стрия: 7²⁰, 9⁰⁰, 11⁴⁰, 6²⁰, 11⁰⁰, 10⁴²§, §) від 15/6 до 8/9 включно лишень в неділі і римо-кат. свята.
- Зі Самбора: 7⁴⁵, 9⁵⁵, 1⁴⁸, 8³⁰.
- Зі Сокаля: 7⁰⁵, 1⁰⁰, 7³⁸.
- З Яворова: 8⁰⁴, 4²⁰.
- З Підгаець: 11²⁰, 10²⁰.
- Зі Стоянова: 9⁵⁰, 6³⁰.

на дворець „Львів-Підзамче“:

- З Підволочиск: 6⁵⁶, 11⁰⁵, 1³³*, 1⁵⁸, 5⁰⁶, 10¹², 10³¹†
- †) з Красног. *) від 15/5 до 30/9 включно щоденно.
- З Підгаець: 7²⁶*, 10⁴⁹, 10⁰¹, 12⁰²§
- *) з Винник. §) з Винник лиш в суботу.
- Зі Стоянова: 9³¹, 6¹¹

на дворець „Львів-Личаків“:

- З Підгаець: 7⁰⁸*, 10³¹, 3⁰³*, 9⁴¹, 11⁴³§.
- *) з Винник. §) з Винник в суботу.

Львокалькі поїзди.

на головний дворець:

- З Брухович: щоденно 6⁵⁵ щоденно: від 1/5 до 30/9 7²⁶ від 1/6 до 31/8 8³⁷, 11⁰⁰, 3⁴¹, 5¹⁵, 9³⁰.
- в неділі і римо-кат. свята: від 1/5 до 31/5 3⁴¹, 9³⁰. від 1/6 до 31/8 1⁵⁴.
- З Янова: щодня: від 16/5 до 15/9 9¹¹, від 1/6 до 31/8 1²⁵
- в неділі і римо-кат. свята: від 11/5 до 31/8 10¹⁰.
- З Любіна: в неділі і римо-кат. свята від 11/5 до 8/9 9⁰⁰.
- З Винник: лиш в суботу 12¹⁶.

Віізг зі Львова

з головного двірця:

- До Кракова: 12³⁵, 3³⁵, 8²⁵, 8³², 12²⁴†, 2⁰⁵§, 2⁴⁵, 3⁴⁰*, 5⁵⁰, 7⁰⁰, 7³⁰, 11¹⁰*) До Рашева. §) від 15/5 до 30/9 включно щоденно. †) До Городка яг.
- До Підволочиск: 6⁰⁸, 10⁴⁰, 2⁰⁰, 2⁴⁵§, 2⁵⁵†, 8⁴⁰, 11¹⁵.
- †) До Красног. §) від 15/5 до 30/9 включно щоденно.
- До Черновець: 2⁴⁵, 6¹⁰, 9¹⁰, 10⁰³, 2³⁰, 3¹²*, 5⁵²†, 7⁵⁰, 11⁰⁰.
- *) До Станіслава. †) До Коломні.
- *) До Ходорова в кожний день перед неділею і святюм.
- До Стрия: 7²⁵, 11⁰²§, 1⁵⁰, 6⁵⁰, 8¹⁵, 11²⁵ §) від 15/6 до 8/9 вкл. лиш в неділі і римо кат. свята.
- До Самбора: 6⁵², 9⁰⁵, 3⁵⁰, 10⁵⁶.
- До Сокаля: 7⁵⁰, 2³⁵, 7⁵⁰, 11³⁵*)
- *) До Рави рускої (лише в неділі).
- До Яворова: 8⁴⁰, 6³¹.
- До Підгаець: 5⁵⁵, 4⁵³.
- До Стоянова: 8⁰⁵, 6⁰⁰.

з двірця „Львів-Підзамче“:

- До Підволочиск: 6²³, 11⁰⁰, 2¹⁴, 2⁵⁸*, 3¹²†, 9⁰², 11³³.
- †) До Красног. *) від 15/5 до 30/9 включно щодня.
- До Підгаець: 6⁰⁹, 1³⁴*, 5¹⁵, 10⁴⁰§.
- *) лиш в Винник. §) До Винник лиш в суботу.
- До Стоянова: 8²², 6¹¹.

на дворець „Львів-Личаків“:

- До Підгаець: 6²⁸, 1⁵³*, 5³⁶, 7⁴⁵*, 10⁵⁹§.
- *) Лише до Винник. §) До Винник лиш в суботу.